

Red met een lage, zangerige stem.
'Net snel genoeg voor een briesje dat mij afkoelt.'
'Ik vind snelheid niet erg', zei Gust, die opgewonden ronddraaide op de schommel voor me. 'Dan kunnen de spinnenwebben onder mijn oksels worden weggeblazen. Spinnen vinden het heerlijk in mijn oksels.'

Gust woonde hier al lang en gebruikte een mengelmoes van dingen als reserveonderdelen. Gusts rechterhand kwam van de grijpparm van een grijpmachine. Zijn twee ogen waren de draaiende symbolen van een fruitmachine. En de neus van mijn lapjesvriend was voorlopig een vieze pingpongbal met twee kleine deukjes daar waar neusgaten zouden kunnen zitten.

'Dus, als ik het goed begrijp', zei Nik, die het

bedieningspaneel een laatste keer bekeek, 'wil jij snel genoeg gaan om spinnenwebben onder je oksels weg te blazen, maar niet zo snel dat er iemand zou kunnen ontploffen. Begrepen.'

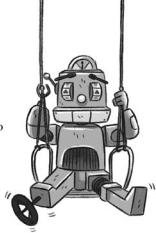
Terwijl we wachtten tot de rit begon, schoot Smartie de elektronische hond onder de schommels door en rond mijn benen. Hij blafte haperend.

WRAF. WRAAFFFFZZZZTTT.

Smartie was niet zo slim als wij. Smartie was eigenlijk helemaal niet slim. Maar dat deed er niet toe. Hij leek gewoon van elk moment te genieten.

Na een hard, schrapend gekraak van metalen onderdelen riep Nik uit: 'Hou jullie vast!' en hij draaide aan een schijf.

De molen slingerde naar voren en er speelde een wiegeliedje uit een muziekdoozje.

We waren vertrokken.

Mijn schommel ging omhoog terwijl de molen zachtjes rond bewoog. Ik voelde een tinteling in mijn bedrading, alsof er zachte veertjes in rondvlogen. Ik vond het leuk.

Met een hevig flikkerend oog liep Smartie over de houten vloer onder onze voeten. Hij liep rond de blootliggende raderwerken en tandwielen die in het midden van de molen stonden.

WRAF. WRAAFFFFZZZZTTT.

Het slaapliedje speelde terwijl de schommels omhooggingen en we draaiden met een aangename snelheid.

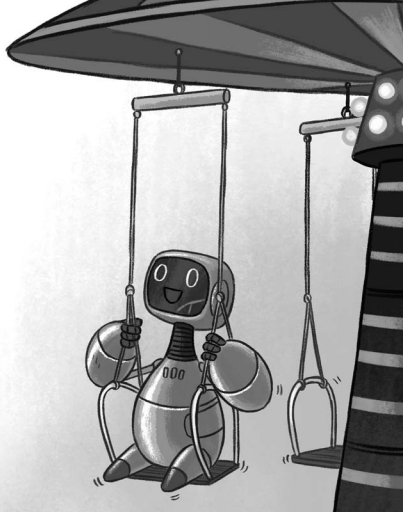
Ik lachte.

Red glimlachte en neuriede intussen een laag, rustgevend melodietje.

‘Dit is leuk’, zei ik. Mijn cartoongezicht kleurde helderoranje van geluk.

Ik was bij mijn nieuwe vrienden, in mijn nieuwe thuis. Dit was mijn nieuwe leven.

Het was heerlijk.

'Ja, ik ben blij dat wij niet zijn zoals die robots', zei ik.

'Ik heb het niet over de robots,' zei Nik, 'maar over de mensen!'

Een meisje nam de hand van haar moeder toen ze bij het zebra-pad kwamen. De moeder lette alleen op haar robot, op wiens gezicht foto's en berichten flitsten. Maar het meisje keek naar ons in de ton.

Nik maakte zijn wenkbrauw los en gebruikte die als snor.

Het meisje lachte van plezier.

Ik giechelde.

De lichten aan het kruispunt versprongen. Nik schoof de deur van de ton weer dicht en we gingen verder.

Het voelde goed dat ik het meisje had zien lachen.

Ik was ooit speelgoed geweest, tot ik wakker was geworden in een verpulveraar met een barst in mijn gezicht en tweeënhalve herinneringen aan waar ik vandaan kwam. Uiteindelijk vond ik mijn vroegere eigenares, Roos. Ze bracht een bezoek aan het verzorgingstehuis waar haar oma nu woonde.

